

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Dařbujanem
sídlem Jungmannova 351/2, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. OAM-3173-12/TP-2024

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2024, č. j. OAM-3173-12/TP-2024, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 4 T 175/2018-478 byl žalobce odsouzen pro spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví a přečinu výtržnictví spáchaných ve spolupachatelství. Za to byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu dvou let a šesti měsíců. Žalobci byla rovněž uložena povinnost k náhradě škody a nemajetkové újmy v celkové výši 67 181,91 Kč. Z trestního rozsudku plyne, že žalobce společně s dalším pachatelem před vstupem do klubu Had v Liberci zbili poškozeného. Žalobce jej nejméně třikrát udeřil pěstí do obličeje a poté, co poškozený upadl na zem, byl žalobcem a jeho spolupachatelem napadán jak údery pěstmi, tak kopy. Poškozený utrpěl zlomeninu dolní čelisti, zlomeninu korunek dvou zubů a odřeninu v bederní oblasti. V nemocnici pobýval 5 dnů a byl omezen v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 6 týdnů.
3. Žalovaný se s podporou správní judikatury zabýval teoretickými východisky případu, zejména obsahem pojmu veřejný pořádek a jeho závažným narušením. Dále uvedl, že žalobce se popsané trestné činnosti dopustil v roce 2018, tedy necelých šest let před rozhodnutím žalovaného. Jednalo se o několik skutků, kdy každý sám o sobě naplňoval skutkovou podstatu trestných činů. Navíc se jich žalobce dopustil ve spolupachatelství. S ohledem na to je naprosto zjevné, že nevydání povolení k trvalému pobytu cizinci, který byl odsouzen za závažnou trestnou činnost proti životu a zdraví je odůvodněno ochranou veřejného pořádku. Žalovaný se rovněž zabýval přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dospěl k závěru, že přestože žalobce má v ČR manželku a děti, není rozhodnutí žalovaného vzhledem k uvedenému nepřiměřené. Žalobce na území ČR pobývá od 15. 9. 2013. Žalovaný rozhoduje s poměrně krátkým odstupem od spáchání trestného činu – necelých šest let, žalobce se osvědčil teprve nedávno (dne 16. 11. 2023), nesnížila se tedy společenská škodlivost jeho jednání, jehož důsledky přetrvávají, byť v menší míře. Žalobce si musel být při páchaní úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců. Žalobci není odnímáno oprávnění k pobytu, když v ČR pobývá na dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění. Dle žalovaného existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek.
4. Žalobce v podané žalobě uvedl, že právní úprava týkající se možného narušení veřejného pořádku je normou s relativně neurčitou hypotézou, která umožňuje správní uvážení. Správní orgán si vybral argumentaci pro žalobce méně příznivou, citoval skutkovou větu trestního rozsudku, která může působit relativně závažným dojmem. Bagatelizoval skutečnost, že došlo k osvědčení se žalobce, a tedy k zahlazení jeho odsouzení. Je otázkou, nakolik se správním orgánem odkazovaná starší judikatura vyvinula. Ohledně trestného jednání vzniklo několik skutkových verzí, a k jedné z nich se trestní soud přiklonil. Při zkoumání závažnosti spáchaného trestného činu má být zohledněn i trest, který byl udělen. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 3 roky, tedy na nejnižší možné hranici zákonné sazby. K tomu byl trest podmíněčně odložen na dobu 2 let a 6 měsíců. Z toho je

zřejmé, jak soud shledal míru společenské škodlivosti tohoto konkrétního jednání žalobce. Správní orgán se zaměřil výlučně na popis skutku a skutečnost, že se jednalo o trestný čin proti životu a zdraví, ale již se nezabýval dalšími okolnostmi vzniku trestného činu a mírou jeho škodlivosti, kdy soud prakticky nemohl uložit příznivější trest. Správní orgán tedy závažnost jednání žalobce nehodnotil v souvislosti a nepostihl dostatečně míru závažnosti jednání žalobce.

5. Ke spáchání více trestných skutků došlo v jednočinném souběhu. Ten nijak nezvyšuje společenskou škodlivost žalobcova jednání. Spolupachatelství pak vyplynulo z konkrétní situace a nejedná se o skutečnost, která by zvyšovala společenskou škodlivost jednání. Žalobce nespáchal před tímto trestným činem na území ČR žádný jiný trestný čin ani přestupek. To v situaci, kdy se osvědčil, relativizuje pravděpodobnost, že by v jeho případě bylo důvodné nebezpečí, že by mohl narušit veřejný pořádek. Tyto skutečnosti správní orgán nehodnotil, což žalobce pokládá za nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalobce si je vědom, že zavdal svým jednáním správnímu orgánu důvod, aby jeho žádosti nevyhověl. Ani správní orgán však neříká, jak dlouhé období od spáchání skutku by mělo uběhnout, aby tato doba byla pro správní orgán dostatečná. Správní orgán sice odkazuje na skutečnosti, které mají být předmětem přezkumu v rámci správního rozhodování, ale dle žalobce tak nečiní, když spíše paušalizuje, než aby se skutečně zabýval žalobcem a možným rizikem, které představuje pro veřejný pořádek. K aktuálnímu stavu přestupků žalobce lze pořídit výpis z centrální evidence přestupků. Žalobce netvrdí, že by neudělením trvalého pobytu nějak zvlášť trpěl, trvalý pobyt by však usnadnil život jemu a jeho rodině. Do budoucna je žalobcovým cílem získání českého občanství. Žalobce žalobu podává i z důvodu, že i pokud správní soud shledá rozhodnutí žalovaného souladným s právem, dozví se v rámci řízení více o případném časovém pomnutí důvodů, které prozatím brání udělení řešeného typu pobytového oprávnění.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Zopakoval, za jakou trestnou činnost byl žalobce odsouzen s tím, že takové jednání žalovaný vyhodnotil jako závažné narušení veřejného pořádku. Dle správní judikatury, pokud je důsledkem uplatnění určitého ustanovení toliko neudělení povolení k trvalému pobytu, je dopad takového rozhodnutí výrazně méně intenzivní, než pokud je důsledkem uplatnění jiného ustanovení správní vyhoštění cizince z území České republiky nebo případně neudělení povolení k přechodnému pobytu. Povolení k trvalému pobytu představuje nejvyšší formu pobytového oprávnění, které na území ČR může cizinec získat. Postavení cizince s povoleným trvalým pobytem na území je v řadě ohledů srovnatelné s postavením občana ČR. Má-li být umožněn žalobci trvalý pobyt na území, je třeba hodnotit dosavadní jednání žalobce ve vztahu k narušení veřejného pořádku přísněji, než by tomu bylo například v případě rozhodování o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nebo dokonce v řízení o jeho správním vyhoštění.
7. Žalovaný otázku ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce řádně odůvodnil, v napadeném rozhodnutí odkázal sice na judikaturu již dříve vydanou, jedná se však o stěžejní rozsudky týkající se výkladu pojmu „veřejný pořádek,“ resp. „závažné narušení veřejného pořádku. Míru společenské škodlivosti jednání žalobce vyhodnotil přímo trestní soud, a žalovanému nepřísluší tuto otázku „přeposuzovat“. Žalovaný připouští, že žalobce se trestného činu dopustil již před delší dobou, je si vědom, že ze strany žalobce se jednalo o ojedinělý exces. Přesto má za to, že od jeho spáchání neuplynula dostatečně dlouhá doba na to, aby bylo možné slevit z jednání žalobce a již jeho jednání neposuzovat jako závažné

narušení veřejného pořádku. Žalovaný nepaušalizoval, přihlédl k tomu, jakou intenzitu mělo jednání žalobce, k němuž došlo ve spolupachatelství a pod vlivem alkoholu. Žalovaný neměl jinou možnost než žádost zamítnout, jinak by nezákonně povolil nejvyšší pobytový status cizinci, který spáchal trestný čin proti životu a zdraví. Trvalý pobyt lze udělit pouze cizincům, kteří dodržují právní předpisy ČR.

8. Důvody, které vedly trestní soud k závěru, že se žalobce osvědčil, dle žalovaného neznamenaají, že by žalobce nepředstavoval nebezpečí veřejnému pořádku ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Zahlazení odsouzení nemění nic na tom, že se žalobce dopustil jednání, které závažným způsobem narušilo veřejný pořádek. To, že žalobce ve zkušební době nespáchal jiný trestný čin, neznamenaá, že stále netrvá nebezpečí veřejnému pořádku, které svým původním trestným jednáním založil. Zahlazení odsouzení neznamenaá „vymazání“ existence samotného skutku, který byl trestným činem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí musel přijmout právní kvalifikaci trestných činů, jak ji učinil soud, který žalobce odsoudil pro spáchání dvou trestných činů. Zločin těžkého ublížení na zdraví nelze omluvit poukázáním na to, co zapříčinilo protiprávní jednání žalobce. Jednání žalobce nebylo kvalifikováno jako trestný čin blížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a trestního zákoníku. Okolnosti spáchání trestných činů byly již hodnoceny trestním soudem, a proto žalovaný pouze ve svém rozhodnutí odkázal na předmětný rozsudek trestního soudu.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žádost o povolení trvalého pobytu podal žalobce dne 1. 2. 2024. Žalovaný do spisu založil především opis a výpis z evidence Rejstříku trestů, opatřil rovněž zmíněný rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 10. 2020, č. j. 4 T 175/2018-478, z nějž plyne spáchání popsané trestné činnosti žalobcem. Poté, co se žalobce prostřednictvím zástupce seznámil s podklady, vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec ohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
12. Dle výrokové části napadeného rozhodnutí postupoval žalovaný dle výše citovaného ustanovení a dospěl k závěru o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud však v napadeném rozhodnutí neshledal dostatek relevantních individualizovaných úvah, které by takový závěr v žalobcově případě náležitě podepřely.
13. Je jistě pravdou, že pojem veřejný pořádek je třeba vykládat v souladu se smyslem právní úpravy a v kontextu ustanovení, v němž je tento pojem užit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151; správní judikatura dostupná na www.nssoud.cz). K výkladu ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců se v nedávné době Nejvyšší správní soud přímo vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, publ. ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 4580/2024, kde mj. uvedl:

„...Soudní dvůr chápe jako obecné pravidlo, že omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státu uložit cizinci jenom tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ a shledají, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. To má dále důsledky pro výklad zákona o pobytu cizinců, protože toto pravidlo by mělo platit minimálně pro všechna ustanovení tohoto zákona obsahující výhradu veřejného pořádku, která se překrývají s unijním právem. ... V případech zamítnutí žádosti o trvalý pobyt se to týká důvodů, které mají mít základ v čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES: totiž důvodů podle § 75 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců ... a podle § 75 odst. 2 písm. e) a f) téhož zákona. ... Nejvyšší správní soud tedy ještě jednou shrnuje, že aby mohlo ministerstvo neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [ale totožně to platí u důvodů podle § 77 odst. 1 písm. h) a i), § 77 odst. 2 písm. a), e) a f), § 75 odst. 1 písm. c) a e), § 75 odst. 2 písm. e) a f), § 83 odst. 1 písm. b); a § 85 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců], musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“

14. V další pasáži citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud vytkl žalovanému přílišnou schematičnost a paušálnost většiny odůvodnění tehdy přezkoumávaného rozhodnutí. K obdobným závěrům dospívá zdejší soud v nyní řešené věci. Napadené rozhodnutí je sice šestistránkové, vlastní individualizovaná argumentace je však podstatně skromnější (jejím těžištěm je závěr strany 3 a třetí odstavec strany 5 napadeného rozhodnutí) a dle přesvědčení soudu náležitě neodpovídá na otázku, proč žalobce aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Je otázkou, nakolik si žalovaný ujasnil, že právě na tuto otázku má přinést odpověď. Odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž, kromě konstatování, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, na různých místech poněkud nekonzistentně hovoří o tom, že žalovaný se zabýval tím, zda jednání žalobce „...může představovat i v současnosti závažné narušení veřejného pořádku“, že žalobce „závažným způsobem narušil veřejný pořádek“, že „pobyt účastníka řízení na území představuje závažné narušení veřejného pořádku“, či že „účastník řízení obrožuje (v přítomném čase – pozn. soudu) svým jednáním veřejný pořádek“.
15. Přitom skutečnost, že žalobce před cca 6 lety narušil veřejný pořádek, automaticky neznamená, že jej narušuje dodnes, či že je veřejný pořádek narušen jeho pouhým pobytem v ČR. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že v případě žalovaným zvoleného důvodu neudělení povolení k trvalému pobytu je tou pravou otázkou, zda žalobcovo osobní chování aktuálně (v době vydání rozhodnutí žalovaného) představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Úvahy v tomto směru musí být dostatečně bohaté a individualizované (což nemusí být na újmu stručnosti rozhodnutí; jde o hodnotu obsahu, nikoli délku). Soud musí dát za pravdu žalobci v tom směru, že prezentovaný náhled žalovaného nepůsobí komplexně, když žalovaný zrekapituloval skutkovou větu trestního rozsudku a následně poměrně stroze zejména odkázal na charakter trestné činnosti a uvedl, že od jejího spáchání neuplynula dostatečně dlouhá doba. Okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a vůbec okolnosti spáchání trestného jednání byly více než potlačeny, resp. vůbec nezhodnoceny.
16. Žalobce se např. soudu ptá na orientační časový rámeček, v němž by mohla v jeho případě intenzita hrozby pro veřejný pořádek poklesnout natolik, aby se mohl úspěšně ucházet o povolení k trvalému pobytu. Takto se ptá proto, že žalovaný ve skutečnosti k otázce aktuálnosti hrozby neuvedl prakticky žádné úvahy, z nichž by bylo možno vysledovat jeho

náhled na otázku, kdy je ještě hrozba skutečně aktuální, a kdy již nikoli. Žalovaný pouze stroze konstatoval, že od spáchání trestného činu uplynulo cca 6 let, což je málo. Lze se ptát, proč je to málo, a pokud to málo je, jaká kritéria vzal žalovaný při takovém závěru v úvahu. Z nich by pak bylo možno orientačně usuzovat, kdy hrozba plynoucí pro veřejný pořádek od žalobce přibližně pomine v případě, že se žalobce již nedopustí žádného deliktního jednání.

17. S tím úzce souvisí to, že žalovaný prakticky nehodnotil skutečnosti, jež by mohly být žalobci ku prospěchu. Žalobce byl odsouzen poprvé, pouze podmíněně, osvědčil se, a tedy se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen. Soud se ztotožňuje s judikatorními závěry, že zahlázení odsouzení nebrání tomu, aby správní orgán v pobytové věci nepustil zcela ze zřetele dřívější trestné jednání cizince. Na druhé straně není plynutí času a zahlázení odsouzení (osvědčení se ve zkušební době) jistě bez významu, a to tím spíše pokud se jedná o jediné odsouzení, nikoli o opakovanou či extrémně závažnou trestnou činnost. Žalovaný do spisu nezaložil rozhodnutí trestního soudu o osvědčení, v této otázce vycházel pouze z opisu z evidence Rejstříku trestů. Nezjišťoval ani, zda žalobce spáchal přestupek. Přesto se nabízí, že pokud se žalobce osvědčil, musel vést ve zkušební době podmíněného odsouzení řádný život, i když k tomu žalovaný bližší informace nezjistil. Žalovaný nerefletoval otázku úhrady škody a nemajetkové újmy, k čemuž byla žalobci trestním soudem uložena povinnost. Žalovaný neuvažoval nad celkovou délkou pobytu žalobce v ČR, a tedy nad tím, jak dlouho se žalobce zdržoval v ČR bez spáchání trestného činu a co to o žalobci eventuálně vypovídá.
18. Pokud žalovaný hovořil o více žalobcem spáchaných skutcích, je třeba tento závěr korigovat. Z trestního rozsudku je zřejmé, že žalobce spáchal jediný skutek, v němž trestní soud spatřuje současně dva trestné činy spáchané v tzv. jednočinném souběhu. Po skutkové stránce však šlo o jediné jednání (bitka před klubem). Nelze tedy hovořit o tom, že by se žalobce dopustil deliktního jednání opakovaně. Napadené rozhodnutí v odůvodnění použitou formulací naznačuje, že žalobci je přičítáno k tíži, že trestnou činnost spáchal ve spolupachatelství. Žalovaný, pokud to bylo takto míněno, neozřejmil, proč je trestná činnost spáchaná ve spolupachatelství škodlivější, než kdyby byla spáchána individuálně. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný zmiňuje, že žalobce předmětný skutek spáchal pod vlivem alkoholu. Napadené rozhodnutí tuto skutečnost nezmiňuje a již vůbec neuvažuje nad tím, co to případně znamená z hlediska hodnocení hrozby pro veřejný pořádek.
19. Na výše popsanou absenci úvah ohledně plynutí času a souvisejícího snižování intenzity aktuálnosti skutečné závažné hrozby navazuje vyjádření žalovaného k žalobě pasáží, kde žalovaný uvádí, že *„neměl jinou možnost než žádost zamítnout, jinak by nezákonně povolil nejvyšší pobytový status cizinci, který spáchal trestný čin proti životu a zdraví.“* Žalovaný jako by deklaroval, že ve skutečnosti je jeho strohá argumentace krátkou dobou od spáchání trestného jednání pouze zástupná, protože cizinci, který spáchal trestný čin proti zdraví, nemůže být oprávnění k trvalému pobytu uděleno nikdy. Jinak řečeno, jakákoli doba od spáchání bude neustále příliš krátká. To je zjevně pokřivený pohled na danou problematiku, neboť intenzita hrozby odvislé od (jediného) deliktního jednání v čase klesá, což platí i v případě žadatelů o trvalý pobyt.
20. Povinností žalovaného v dalším řízení bude vyhodnotit, zda žalobce aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaný přitom vezme náležitě v úvahu veškeré okolnosti žalobcova případu, včetně jím samotným připuštěné ojedinělosti žalobcova deliktního jednání a dalších skutečností svědčících také ve prospěch

žalobce. Teprve na podkladě náležitého zhodnocení všech okolností případu, které nalezne svůj odraz v přesvědčivém odůvodnění rozhodnutí může žalobce zákonným způsobem rozhodnout o podané žádosti žalobce. Tímto rozsudkem soud nikterak nepředjímá výsledek řízení o žádosti ani nebagatelizuje závažnost jednání žalobce, konstatuje však, že napadené rozhodnutí žalovaného je ve svém odůvodnění kromě zmíněných nepřesností především nedostatečné, a tedy nepřezkoumatelné.

21. Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
22. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
23. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 2. prosince 2024

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce